

KATSAUKSIA

Bernin konferenssi

Bernissä pidettiin helmikuun alkuvuikkoina kansainvälinen sosialistikonferenssi. Edustajia oli useista maista. Etenkin n. s. sosialistiset oikeustopuolueet olivat vahvasti edustettuina. Joittenkin maitten sosialistipuolueet kieltäytyivät jyrkästi lähettämästä edustajia, pitäen konferenssia enemmän sosialipatrioottien kuin vallankumouksellisten työläisten edustajakokouksena.

Konferenssin käsiteltävänä oli useita tärkeitä kansainvälisiä kysymyksiä. Kansainvälinen tilannehan on tätä nykyä sellainen, että työväestöllä on paljon sanomisenvaltaa, etenkin kun se tapahtuisi kansainvälisen painostuksen pohjalla. Esilläoleista monista kysymyksistä tyydymme nyt selostamaan vain yhtä kysymystä, jolla on tärkeä merkityksensä kansainvälisen työväenliikkeen rintaman uudelleenrakentamisessa. Ja se kysymys kiertyi luonnollisestikin vallankumoukskysymyksen ja erikolsesti Venäjän vallankumouksen ympärille. Tämä asia tuli kuuman keskustelun alaiseksi kysymyksessä "kansanvalta ja diktatuuri".

Ranskan oikeistososialistien taholta oli tehty ponsiesitys diktatuuri ja kansanvaltakysymyksestä. Se oli tehty siihen äänilajiin, että se muodostui avoimeksi sodanjulistukseksi Venäjän vallankumousta kohtaan. Konferenssin oikeistososialistiseen luonteeseen katsoen ilmaisi ponsi jotensakin heldän mielialaansa. Mutta sitä ei kuitenkaan haluttu tuoda julki niin räikeässä muodossa. Se olisi ollut liian vaarallista itse oikeistososialistiseen liikkeeseen nähden, ottamalla huomioon ponnen vaikutus joukkoihin. Siksi konferenssi lähetti ponnen erikoiskomitean muokattavaksi. Ponsikomiteassa oli edustettuna kolme suuntaa. Äärimmäisenä oikealla oli Brantingin ryhmä yhdessä ranskalaisten, saksalaisten ja venäläisten oikeistososialistien kanssa. Tämä ryhmä on asettunut jyrkästi Venäjän neuvostotasavaltaa vastaan. Keskustan

muodosti Saksan itsenäiset sosialistit ja Englannin edustajat. Heistä on kansanvalta kaikista ratkaisevimpana tekijänä. Mutta he eivät millään tavalla haluaisi avustaa taantumuksellisten taistelua Venäjän vallankumousta vastaan. Vasemmiston muodostivat Ranskan sosialistipuolueen enemmistön edustajat, hollant. Troelstra, Fritz Adler, saksalainen Herzferd, y. m. He vastustivat kaikki lausuntoja, joita jollakin tavalla voitaisiin käyttää vallankumouksellisten taistelutapojen halventamiseksi.

Pitkän valmistelun jälkeen, toi ponsikomitean enemmistö lausuntonsa konferenssille kansanvalta ja diktatuuri-kysymyksestä. Se kuului seuraavasti:

"Konferenssi tervehtää sitä voimakasta poliittista vallankumousta Venäjällä, Itävalta-Unkarissa ja Saksassa, joka on kukistanut vanhan imperialistisen ja militaristisen järjestelmän ja sen hallitukset.

Konferenssi kehottaa kaikkien maitten työläisiä kehittämään kansanvaltaistasavattalaisia laitoksia, joiden piirissä sosialistinen yhteiskunta voidaan toteuttaa.

Näinä ratkaisevina päivinä, jolloin yhteiskunnan sosialistinen uudelleen rakentaminen on suuressa määrässä todellisena kysymyksenä, pitäisi työtätekevän luokan toverillisesti yhtyä siihen tiehen nähden, jonka kautta sille avautuu vapaus.

Kaikkien kansainvälisten kongressien päätösten mukaisesti on Bernin konferenssi ehdottomasti kansanvaltaisen perustuksen kannalla. Yhteiskunnan muuttamista sosialistiseen suuntaan ei voida toteuttaa ja säilyttää ellei se kiinteästi nojaannu kansanvaltaan ja kehityneisiin vapaamielisiin perusteisiin. Tämän kansanvallan perusteet ovat: lausunto-, paino- ja kokoontumisvapaus, yleinen äänioikeus, parlamenttaarinen järjestelmä, ollen hallitus parlamentille vastuunalainen, laitoksien aikaansaaminen, jotka takaavat kansan

osaottamisen ja päättämisen tärkeimmissä asioissa, jne., jotka samalla kertoo antavat köyhällistölle kansanvaltaisia keinoja sen taistelussa.

Konferenssi haluaa myös painostaa nykyajan tehtävistä voimakkaasti sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän rakentavaa luonnetta. Yhteiskunnallistuttaminen sisältää eri teollisuushaarojen suunnitelmallisen kehittämisen kansanvaltaisen yhteiskunnan kontrollin alaisena. Se että pikkuset työläisryhmät summamutikassa ottavat haltuunsa pikkuiloikkaita, ei ole yhteiskunnallistuttamista, vaan kapitalistista hoitoa useitten omistajien kautta.

Konferenssin mielestä on todellinen sosialistinen kehitys mahdollista vain kansanvallan yhteydessä, ja siis alusta lähtien ei saa käyttää yhteiskunnallistuttamiseen sellaisia keinoja, joilla ei ole mahdollisuutta saada kansan enemmistön kannatusta. Sanoin yritys käyttää diktatuuria, joka nojaantuu yhteen osaan köyhällistöä, on vaarallista. Se johtaa köyhällistön sisällissotaan. Ja seurauksena on taantumuksen diktatuuri.

Venäläiset edustajat ovat ehdottaneet, että konferenssi lähettäisi kaikkien sosialististen suuntien edustajista muodostetun komitean Venäjälle, voidakseen antaa Internationaalelle puolueettoman selostuksen Venäjän poliittisesta ja taloudellisesta tilanteesta. Konferenssi on täysin tietoinen tällaisen tehtävän vaikeuksista. Mutta sen johdosta, että köyhällistön etu vaatii saada täydellisen selvän Venäjän vallankumouksen tapahtumista, jättää se vakinaisen komissionin tehtäväksi lähettää tällainen edustajisto Venäjälle.

Konferenssi asettaa seuraavan kongressin päiväjärjestykseen kysymyksen bolshevikismista ja määrää komissionin tekemään tarpeelliset alkuvaikeudet.

Konferenssi ei kuitenkaan voi nyt olla painostamatta sitä, että puute ja kurjuus, jota sota on aiheuttanut ympäri maailman ja etenkin voitetuissa maissa voi synnyttää yhteiskunnallisen kuohunnan ajan. Sensijaan että käytettäisiin bolshevikismia pöponä ja kaikkia epätoivoisten työläisten nousuja kutsuttaisiin tällä nimellä, pitäisi hallitusten olla tietoisia vastuunalaisuudestaan. Vastavallankumoukselliset voi-

mat liikkuvat kaikkialla. Konferenssi kehottaa nykyisiä vallassaolijoita, joilla on käsissään maailman muokkaaminen, taistelemaan imperialistista politiikkaa vastaan samoin kuin kansojen militaristista ja taloudellista sortamista vastaan. Konferenssi kehottaa kaikkien maitten sosialisteja liittämään rivinsä yhteen, eikä sallimaan vallankumouksellisten kansojen joutumista kansainvälisen taantumuksen valtaan, vaan käyttämään kaikki voimansa jotta sosialismi ja siihen erottamattomasti liittyvä kansanvalta voitetaisi."

Ponnessa kehoitetaan kalkkia sosialisteja toimimaan siihen suuntaan, että kansainvälinen taantumus ei pääsisi voittamaan vallankumouksellisia kansoja. Venäjälle päätetään lähettää edustajisto ottamaan henkilökohtaisesti selvää Venäjän valtavista tapahtumista. Siitä puolesta ponsi on siis kansainvälisen sosialismin mukaista. Kun kuitenkin tiedämme konferenssin johta vimpina sieluinä olleen oikeistoaineksen, m. m. ruotsalaisen Brantingin, joka käy lehdessään mustaa vastarintaa Venäjän työväenvaltaa vastaan sen n.s. luokkadiktatuuriin johdosta, niin ymmärrämme siitä ponnin kautta rantein hyökkäävän sävyn. Samalla huomaamme, että ponsi tässä muodossaan on sellainen, jota vastavallankumoukselliset ainekset kaikista huolimatta voivat ja tulevatkin käyttämään Venäjän yhteiskunnallista vallankumousta vastaan.

Tämän vuoksi konferenssin vasemmosto hyökkäisikin voimakkaasti ponnin hyväksymistä vastaan. Ranskalainen M'istral ehdotti, että ponnesta poistetaan kaikki muut kohdat paitsi kohta tiedustelukomitean lähettämisestä, mutta "menshevikit ja oikeistososialistit tekivät itsepintaisesti vastarintaa tätä ehdotusta kohtaan", kuten Norjan "Social Demokraten" huomauttaa, josta lehdestä mainittu ponsi on käännetty.

Väittelyä tästä kysymyksestä kesti sunnuntaina, helmik. 16 päivänä myöhään yöhön kello yhteen ja sitten jatkettiin maanantaina, jolloin jo suuri määrä edustajista oli poistunut Bernistä. Konferenssin puheenjohtajisto lopuksi mietteli sillä merkiliisellä tavalla, että ei alistanut ponna äänestyksel-

le. Sensijaan hommattiin ne edustajat, jotka kannattivat pontta, allekirjottamaan nimensä ponsiesityksen alle.

Yksi osa edustajista, jotka kuuluivat konferenssin vasemmistoon, tämän johdosta yhtyi itävaltalaisen Fritz Adlerin kirjottamaan seuraavaan selitykseen:

”Pääasiana siinä politiikassa, jota me olemme noudattaneet koko sodan ajan, oli luokkatietoisen vallankumouksellisen köyhällistön kansainvälisen rintaman uudelleen rakentaminen. Tämä meidän näkökantomme määräsi myöskin meidän suhteemme Bernin konferenssiin.

Me toteamme, että Bernin konferenssin päätökset eivät ennenkaikkea ole arvosteluasynnyttäviä, mutta että nämä luonnollisena seurauksena tulivat hyväksytyiksi liian myöhään — ei sodan aikana, vaan vasta sen jälkeen kun sota oli päättynyt.

Poikkeuksen näistä päätöksistä tekee päätöslauselma ”Kansanvalta ja diktaattori”. Ne samat ainekset, jotka neljän ja puolen vuoden aikana passiivisesti ja aktiivisesti ovat ehkäisseet kansainvälisen toiminnan syntymistä sotaan vastaan, jotka ovat olleet sitä mieltä ettei kansainvälistä konferenssia pidettäisi, ovat nyt lähteneet matkalle saattaakseen konferenssin toimenpiteeseen, joka välttämättömästi voi johtaa Internationaalelle vaikeuksia. Me protesteeraamme sitä vastaan, että Venäjän sovlettiasavallan tilanne varustetaan polttomerkillä, koska me emme

ole edes tilaisuudessa omaamaan tarpeeksi lujaa perustaa tuomitsemiselle. Me tiedämme vain yhden asian varmuudella, että se vahingollinen vaihtelu, jota keskusvaltain ja liittotasavaltain sähkösanomatolmstot kilpaillen harjoittivat sodan aikana, edelleenkin jatkuu Venäjän sovlettiasavaltaan nähden. Me emme halua joutua tämän virallisen valhetulvan uhreiksi tuomitsemalla poliittisia liikkeitä. Me emme myöskään voi luottaa niihin selostuksiin, joita venäläiset edustajat antoivat konferenssissa, koska he edustavat vain Venäjän köyhällistön vähemmistöä. Saattamatta epäilykseen sen hyvää tahtoa, me vaatlisimme, että Internationale pitää kiinni vanholsta peruseriaateistaan, nimittäin että kummankin puolen on oltava läsnä kun jotain ratkaisevaa tehdään.

Bernin konferenssi on ensimmäinen ja sangen heikko yritys kansainvälisen yhteistyön aikaansaamiseksi. Kokonaisia puolueita, kuten italialainen, serbialainen, ja sveitsiläinen pysyttelivät erillään ja toiset ovat raskain sydämin päättäneet ottaa osaa. Me olemme varottaneet sellaisesta päätöksestä, joka voi vaikeuttaa kaikkien maiden työläisten ystävällistä yhtymistä. Me haluamme pitää ovet avoinna kaikkien maiden luokkatietoisille vallankumouksellisille sosialistipuolueille. Mutta meidän varotustamme ei ole kuultu. Me emme halua olla kanssaosallisia toimenpiteessä Internationalea vastaan ja senvuoksi äänestämme pontta vastaan.”

Sotavoittojen vakiinnuttamispyrkimys

Sodan aikana nousivat erinäisten teollisuuslaitosten voitot hulmaavasti. Miltään ”säännöstely- ja rajotus”-yritykset eivät kyenneet voittoja ehkäisemään. Kun sota päättyi, alkoi sotavoitoissa olla havaittavissa pienentymistä. Mutta makuun oli päästy.

Tällä hetkellä on teollisuuskapitalistien piireissä huomattavana pyrkimyksenä näitten epänormaalisten voittojen vakiinnuttaminen. Terästrusti on johtavana sieluna. Tavaroitien hinnoissa

ei ole havaittavissa sellaista alennusta, jota olisi odottanut sota-ajan mentyä ohi. Mutta toisella puolen tuotantokustannuksissa on tapahtunut alennus. Ja nyt pyritään tähän vielä suuremmassa määrässä.

Päävirtauksena tuotantokustannuksien alentamiseksi on työläisten palkkojen pienentäminen ja työajan pidentäminen. Palkat pyritään saattamaan ”normaali”-perustalle, s. o. ennen sotaa vallinneelle pohjalle. Kun kuitenkin

kaan nykyisten elinkustannusten korkeuden takia nämä "normaali"-palkat eivät riitä vähimmäissäkään määrässä elämän ylläpitämiseksi, puhumattakaan siitä että ne täyttäsivät työväestön keskuudessa syntyneitä suurempia vaatimuksia, aiotaan "tasotusta" tehdä siten, että työpäivää pidennetään. Pitemmän työpäivän palkkaa ei kuitenkaan korvata n. s. ylityömaksulla, vaan ylitunneistakin maksetaan vain "normaalipalkka."

Kun toisella puolen on työttömyys yhä lisääntymässä, niin työnantajilla on siinä voimakas ase pakottaakseen työläiset näihin "normaali"-oloihin. Siten luulevat he onnistuvansa tältä puolen volvensa viittoittaa tletä huikeitten sota-voittojen vaklinnuttamiseksi.

Maailma ei kuitenkaan ole enää samalainen kuin joitakin vuosia sitten. Työläisten keskuudessa on herännyt yhä voimakkaampi tietoisuus yhteiskunnallisista virtauksista. Yhä laajemmista piireissä aletaan käsittää työväenluokan voiman merkitystä, kun se ilmaantuu järjestettynä joukkovoimana. Taloudellisen elämän synnyttämien ristiriitojen kolaukset särkevät myös toinen toisensa perästä entisiä valhekuvia ja selventää tilannetta.

Niinpä me näemmekin, että työnantajien huikeitten voittojen vakiinnuttamispyrkimyksen rinnalla kulkee työväenluokan pyrkimys selventää luokkarajoja. Luokkataistelu alkaa saada Amerikassakin selvempiä muotoja.

TOKOI

"True translation filed with the postmaster at Filchburg, Mass. on March 10 as required by the act of Oct. 5, 1917).

Englantilainen "Manchester Guardian" lehti julkaisee tammikuun 24 päivän numerossaan seuraavan kaamean uutisen:

Helsinki, tiistai. — Kenraali Tokoi, 330 suomalaisen punakaartilaisen kanssa, meni Suomen rajan yli ja alkoi neuvottelut Suomen rajavartioston kanssa tarkoituksella antaantua heille. Suomalaiset kieltäytyivät neuvottelemasta ja antoivat määräyksen karkottaa punaset kivääritulella."

Siinä on surullisen seikkailun järkyttävä loppunäytelmä. Koko elämänsä viimeisimmät vuodet työväenliikkeen eduksi uurastanut mies, Tokoi, joutunut sellaiseen tilanteeseen, että antautumis-neuvotteluistakin kieltäännyttään ja kivääritulella karkotetaan pois oman maansa tanteeilta. Eikä tiedä edessä, minne kääntyä.

Kun Suomen työväenluokan nousu tukahutettiin saksalaisten pistimien avulla, niin siirtyi Tokoi toisten punakaartilaisien kanssa Venäjän puolelle. Mutta hän ei jaksanut katsella asioita kansainvälisessä merkityksessä, ja mikä pahinta, ei ymmärtänyt Venäjän työväenluokkakuonetta. Hän nähtävästi katsoi asioita ahtaalta kansalli-

selta näkökannalta. Hän pani pääpainon saksalaisten Suomesta karkoittamiseksi, ajattelematta sitä, että Suomen työläisten taistelu oli saanut kansainvälisen leiman, että se rintama, jota vastaan Suomen työläiset joutuivat taistelemaan, ei ollut ainoastaan suomalais-saksalainen rintama, vaan kansainvälinen kapitalistinen rintama. Siksi hän ei käsittänyt tämän taistelun laajuutta, ei käsittänyt sitä, että Venäjän työväenvalian voimistumisessa ja laajentumisessa on myöskin Suomen työväenluokan pelastus. Katsoen asioita kansalliselta näkökannalta, luottamatta Venäjän työväenvaltaan, kääntyi hän liittolaisten puoleen. Sinä hetkenä he näyttivätkin olevan valmiita käyttämään hyväkseen eri voimia sekä saksalaisia että Venäjän työväenvalian joukkoja vastaan.

Myöhäisemmän kehityksen me pääpiirteissään tunnemmekin. Ja niin Tokoista tuli — kenraali. Aika kului, apua Suomen saksalaisia vastaan ei kuulunut. Tokoi joutui joukkoineen harhalemaan Muurmannin autioilla rannikoilla, joutui taistelemaan työväenjoukkoja vastaan. Muistammehan Tokoin kirjeen Santeri Nuortevalle.

Ja niin esirippu vähitellen laskeutuu. Tokoin joukot hupenivat 330 mieheen. Heidät hylkäsi liittolaiset. Ei enää

tarvittu.... Mannerheim sen sijaan tekee nyt kauppoja liittolaisten kanssa. Tokoin ja hänen joukkonsa saa raakaa kchtelua osakseen Suomen lahtarivartioston puolesta. Ja he aikasemmin halveksien käänsivät selkänsä ainoalle turvalleen — Venäjän työväenvallalle. Sydäntäsärkevä näytelmä päättyy....

Ja samantapaisia näytelmiä on tapahtunut muillakin Venäjän rajamailla, Uk-

rainassa.... Itämerenmaakunnissa.... ja hiljalleen sielläkin alkaa esirippu laskea viimeisen näytöksen päättyessä.

Petettyjä, katkerasti petettyjä on paljo. Me emme heitä pyri tuomitsemaan, tunnemme vain synkkää katkeruutta kapitalistisen järjestelmän raakaa, sydämetöntä petospolitiikkaa kohtaan....

Lenin ja osuustoimintaliike

(True translation filed with the postmaster at Fitchburg, Mass., on March 3 as required by the act of Oct. 4, 1917.)

Venäjän työläisten osuustoimintalaitosten viimeinen edustajakokous oli Moskovassa tammikuun alkupuoliskolla. Edustajakokouksessa oli läsnä 1,157 edustajaa eri tahoilta maata. Suurin osa edustajista oli kommunistipuolueen (bolshevikipuolueen) jäseniä. Kokouksen eräässä istunnossa puhui Lenin neuvostovallan suhteesta osuustoimintaliikkeeseen ja kehoitti työläisiä sekä taloudelliseen että poliittiseen yhteistoimintaan.

“On selvää nyt kaikille”, sanoi Lenin, “että maailma on jakaantunut kahteen leiriin, eikä ole mitään paikkaa jätellä välipuoleille. Neuvostovalta jatkaa taisteluaan imperialismia ja kapitalismia vastaan, ja koko työväenluokan olisi yhdyttävä tässä taistelussa.

“Neuvostovalta tarvitsee kaikkia työläisten voimia. Osuustoimintaliikkeen tiedot ja kokemukset ovat voimakkaana tukena tässä taistelussa.”

Senvuoksi Lenin oli myös kääntynyt kaikkien osuustoiminnallisten voi-

mien puoleen, senkautta järjestääkseen uuden taloudellisen elämän sellaiseksi joka vastaisi neuvostovallan tuotanto- ja kulutusorgaaneita ja siten koko Venäjän taloudellinen elämä taloudellisesti yhdistyisi.

Tällainen taloudellisen elämän yhdistäminen on nyt mitä tärkeimmistä merkityksestä, kun Venäjän työväenvallalta on taistelussa olemassaolonsa puolesta.

Vaikkakin Venäjän viholliset olisivat fyysisesti lukuisimmat, niin siltäkin heidän voimaansa voidaan vastustaa. Ja jos niitten onnistuisi valloittaa bolshevikien Venäjä, niin eivät ne kuitenkaan onnistu kukistamaan koko maailman bolshevikejä.

“Meidän asemamme on voittajan asema”, sanoi Lenin. “Sotaretki Venäjälle on hyvin epämiellyttävää saada aikaan viisivuotisen sodan jälkeen, joka sota on heikontanut sotivien maitten taloudellisia voimia. Etenkin kun taistelua jouduttaisiin käymään Venäjän laajoilla alueilla. Taloudellinen ja maantieteellinen asemamme on meille edullinen.”

Suuntavirtauksia Yhdysvaltain sosialistipuolueessa

Europan vallankumouksilla ja Europan, eritoten vallankumousmaiden sosialistien jakaantumisella uusiin ryhmiin on ollut vaikutuksensa Amerikan sosialistipuolueessakin. Tällainen seikka on sitäkin luonnollisempi kun ottaa huomioon, että melkein puolet

Yhdysvaltain sosialistipuolueen jäsenistä on syntynyt niissä Europan maissa, joissa on käyty vallankumoustaisteluita. Yhdysvaltain sosialistipuolueessa on tällä hetkellä huomattavissa kolme eri ryhmää.

1. Ovat ne, jotka hyväksyvät puolu-

luen virallisen kannan, kuten se on puolueen perustuslaeissa, ohjelmassa ja puoluekokousten päätöksissä määriteltä.

2. "Vallankumouksellinen vasen siipi", joka äsken New Yorkissa perustettiin ja jonka äänenkannattajana on Bostonin sosialistiosastojen keskuskomitean kustantama lehti, The Revolutionary Age ja New Yorkissa ilmestyvä "Class Struggle."

3. Detroitissa ilmestyvän "Proletarian" lehden ympärille keskittyneet ryhmät ja Michiganin sosialistipuolue kokonaisuudessaan.

Kaksi viimeksimainittua ryhmää ovat kapinovoivalta kannalla puolueessa vallalla olevaa henkeä kohtaan. "Vasemman siiven" kannattajat selittävät ryhmänsä perustetun tarkoituksella voittaa puolueen johto vallankumouksellisten aineiden käsiin. Ohjelmasta on poistettava reformistivaatimukset ja erikoista painostusta on pantava industrialistiselle järjestykselle. Vallankumouksellista joukkotoimintaa myös suosittelaan, mutta ei tarkemmin selvitetä tarkotetaanko sillä vanhaa juttua suorasta toiminnasta, vai jotakin muuta.

Tällä ryhmällä on kannattajia erinäisissä piireissä, kuinka laajalti, sitä on vielä tällä hetkellä mahdotoin sanoa. Ryhmän puolelta moititaan puolueen nykyistä toimeenpanevaa komiteaa ankarammin sen johdosta, kun se päätti lähettää edustajat Bernissä pidettävään kansainväliseen sosialistikongressiin, jota he tuomitsevat sosialistipetturien kongressiksi. He tahtovat, että puolue lähettäisi edustajansa Venäjän neuvostohallituksen ko'olle kutsumaan kommunistien kansainväliseen kongressiin ja puolue yhtyisi vallankumoukselliseen kommunistien internationaleen.

Asiasta on vilkasta keskustelua käynnissä englanninkielitä puhuvien tovereiden keskuudessa.

"Proletarian" ryhmä arvostelee puoluetta suunnilleen samoilta näkökannoilta. Michiganin sosialistipuolueen kokouksessa, joka pidettiin Grand Rapidsissa viime helmikuun 24 päivänä, hyväksyttiin tämän ryhmän ehdottama ohjelma puolueelle. Ohjelmasta on kokonaan poistettu reformivaatimukset. Ohjelmassa, joka on hyvin lyhyt, tote-

taan, että kapitalismi on täyttänyt historiallisen tehtävänsä ja ettei se enää kykene ratkaisemaan esille tulevia yhteiskunnallisia problemeja ja lausutaan, että työväenluokan poliittikkaa harjoitetaan luokkataistelun puitteissa ja että luokkataistelua käydään valtiollisella alalla. Mutta, ohjelmassa lausutaan, tällä ei tarkoiteta sitä, että työväenluokan valtiollinen toiminta olisi yksinomaan pelkkää parlamenttaarista toimintaa ja että menettelytavat, joita tässä taistelussa käydään, olisivat aina samat. Puolue määrittelee valtiolliseksi toiminnaksi kaiken sen työväenluokan toiminnan, jonka tarkoituksena on vallata valtiolta työväenluokan käsiin.

Ja painostaaksensa sitä, että Michiganin sosialistipuolue vastustaa kaikkia reformeja, kokous hyväksyi päätöksen, jossa lausutaan, että jokainen puolueen jäsen tai osasto, joka kannattaa lain-säädännöllisiä reformeja tai kannattaa sellaisia järjestöjä, jotka ovat perustetut tällaisia reformeja ajamaan, erotetakoon sosialistipuolueesta.

Michiganin sosialistipuolue selittää olevansa jyrkästi erimielitä kansallispuolueen kanssa uskontokysymyksestä. Kun kansallispuolue jättää uskontokysymyksen itsekkunkin puolueen jäsenen yksityisasiaksi, niin Michiganin sosialistipuolue julistaa sen olevan yhteiskunnallisen voiman ja sitä on sellaisenaan selitettävä. Puolueen puhujain on selitettävä uskontoa materialistisen historian käsityksen valossa.

Michiganin sosialistipuolue moittii nykyistä sosialistipuolueen kansallistoimeenpanevaa komiteaa suunnilleen samoista syistä kuin "vasen siipikin." Kokous hyväksyi päätöksen, jossa se protesteeraa sitä vastaan, että komitea päätti lähettää edustajat Bernin kokoukseen, vaatii ylimääräisen puoluekokouksen pitämistä ennen toukokuun ensimmäisenä päivänä pidettäväksi kutsuttua armahduskonferenssia ja protesteeraa sitä vastaan kun puolueen toimeenpaneva komitea päätti pitää tämän armahduskonventionin yhdessä ei sosialististen järjestöjen kanssa.

Tässä on lyhyesti selostettuna näiden kahden Yhdysvaltain sosialistipuolueen nykyistä johtoa arvostelevien ja

sitä vastaan taistelevien ryhmien esittämät väitteet. Näillä ryhmillä on vielä keskinäisiä erimielisyyksiä. "Proletarian" ryhmä ei missään tapauksessa sano hyväksyvänsä "Vasemman siiven" industrialistista järjestäytymistä, joka on lainattu suoraan sosialistiselta työväenpuolueelta ja vallankumouksellisen joukkotoiminnan suhteen se myös on epäilevällä kannalla.

Näiden rivien kirjoittaja on sitä mieltä, ettei ole ollut mitään todellista ja ehdottoamsti välttämätöntä syytä "vasemman sivustan" perustamiselle, että sen synnyttäjänä ei ole puolueen virallinen esiintyminen, koska se puhtaasti agitatsioniasteella ollessaan, ei ole voinut, vaikka olisi tahtonutkin, tehdä sellaisia tekoja, jotka ovat Europan maissa hajaannuksia synnyttäneet. Maassa vallitseva tilanne vallankumouksen mahdollisuuksien kannalta katsottuna ei ole myöskään sellainen, että se mi-

tään tällaista jyrkkää poikkeamista vanhoista menettelytavoista vaatisi. Tällaisen ryhmän perustaminen puolueen sisälle on paremminkin keinotekoisia eurooppalaisuuden matkimista, eikä mitään muuta ja sillä ei voi olla muuta kuin hajoittava vaikutus puolueeseen. Amerikan sosialistipuolueessa on aina ollut eriäviä mielipiteitä puolueen menettelytavoista ja ne on voitu ratkaista puolueen kokouksissa ilman erikoisia virallisia ryhmityksiä. Niin pitäisi tehdä tulevaisuudessakin.

Ylimääräisen puoluekokouksen pitäminen ei tämän kirjottajan mielestä ole myöskään suotava tällä hetkellä. Miellet maailman tapausten johdosta ovat siinä määrin kuohuksissa, ettei kokous voisi käydä vakavaan rakentavaan ja järjestävään työhön, jota Amerikan sosialistipuolueessa tällä hetkellä enimmäin kaivattaisiin. — M.

Viime numeroon oli erehdyksessä vaihtuneet kuvat siv. 72. Alemman kuvan selitys kuuluu ylempään kuvaan ja päinvastoin.